

ՀԱՅՈՒԹՈՒ

ԸՆԴԳԾՎԵՑ ԵՐԿԻՆՍՈՒԹՅՈՒՆԸ ՇԱՐՈՒԱԿԵԼՈՒ ՊԱՏՐԱՍՏԱԿԱՄՈՒԹՅՈՒՆԸ

(Ակիզբը՝ 1-ին էջում)

պատրաստվում ոչ որի հեռացնել աշխատանքից. «Կառավարությունն իրեն

թող հանգիստ զօտ: Նա կարող է հան-

գիտ աշխատել», - հայտարարեց Սա-
ակաշվիլին՝ հավելելով, որ Վարչա-
պետը մեկ անգամ էւս հանդպեց, որ
իր կողմից ոչ մի սպառնալիք չկա:

«Կանհիպատմ հասնես
հանդիպաման». այսպես
անվանեց Վրաստաճի
վարչապետ Բրձնան հվա-
ճիշվիլին ին երկխոսու-
թյունը Վրաստաճի նա-
խագահ Միխեթի Սագա-
կաշվիլու հետ: Պետք
րասենակում կայացած
հանդիպամից հետո, հվա-
ճիշվիլին հայտարարեց,
որ ինքը դարձյալ լսեց
նախագահի անհասկա-
նալի կոչերը՝ ազատել
պահպանել դատարանի

ազատությունը եւ բնակչությանը «գերծ պահել» զանգվածային հետապնդումներից:

Վարչապետն ընդգծեց, որ ինքը փորձեց խսակցությունը վերադարձնել կոնկրետ հուճ եւ պահանջեց պատասխանել խորհրդարանական մեծամասնության կողմից նախաձեռնած փոփոխություններին, որոնք սահմանափակում են նախագահի լիազորությունները՝ իրավունքները վերադարձնելով խորհրդարանին: «Սակայն, նա կոնկրետ չպատասխանեց այդ հարցին՝ հայտարարելով, որ Վրաստանում խորհրդարանական հանրապետություն է նախագահի ընդլայնված իրավունքներով: Սակայն, ես վերջնականապես շիակացա՞ն երա դիրքորոշումը, թեեւ նա խոս-

տացավ հանդես գտ
հրապարակային հա
տարարությամբ»
ասաց Վարչապետը

Կառավարության
բելազար սահման

Իվազարիլ պատճեա
տակամություն հայս
նեց՝ վերստին հաւ
դիպել նախագահ
հետ եւ շարունակ
երկխոսությունը:

ნა აღმართული გადასახლება და გადასახლება მომავალი დროის განმავლობაში განვითარებული იქნება. ამავე დროის განმავლობაში გადასახლება და გადასახლება მომავალი დროის განმავლობაში განვითარებული იქნება.

Վարչապետն ընդգծեց նաեւ, որ

ԴԱՅԱՏԱՆ-ՎՐԱՏԱՆ

ԵՐԿՐՈԱԺԱՄԿԵՏ ՓՈԽԳՈՐԾԱԿՑՈՒԹՅԱՆ ԻՐԱԿԱՆ ՆԵՐՈՒԺԸ

Վարչապետ Բիծինա Իվանիշվլու ՝ Հայաստան կատարած առաջին պաշտոնական այցից հետո, մեզանում աշխուժացան լավատեսական քննարկումները, որոնք ուղղված են վերջին երկու տասնմայսյակների ընթացքում ծեռակիրկած հայ-վրացական միջավայրական հարաբերություններին նոր որակ, իսկ փոխգործակցությանը՝ նոր բարձր հաղորդելուն:

ზღვართიერილ է, որ վերջին տասնամյაկի ընթացքում, Վրաց քաղաքական գրոბჩქნეրի եւ քաղաքագետների շրջանում տիրում էր մի մտայնություն, թե Հայաստանը Հարավյախին Կովկասի տարածաշրջանում ունի ոչ թե սեփական հիճնություն դեռակատարություն, այլ ընդամենը կատարում է Ուսւաստանի դաշնակցի իր պարտականությունները: Այս մտայնությունն, անշուշտ, մասամբ ցուվեց 2008թ. օգոստոսյան պատերազմից հետո, եթե Հայաստանը, որը շատ շոշափելի վնասներ կրեց այդ հականարտությունից, ոչ միայն չվատացրեց իր հարաբերությունները Կրաստանի հետ, այլև անդուզ ջանքեր գործադրեց Վրաց-ռուսական հարաբերությունները կարգավորելու եւ ավանդական ժիրի մեջ տեղափոխելու ազմիվ գործում: Բոլորս ենք հիշում մեր այս դիրքորոշումը, որ, չնայած Հայաստանը փոքր երկիր է եւ աշանձնապես հնարավորություններ չուներ միջնորդի դեր կատարելու ռուս-Վրացական լարվածությունը հարթելու գործում՝ սակայն, լինելով Ուսւաստանի ռազմավարական դաշնակիցն ու գործընկերը եւ, միաժամանակ, Վրաստանի հարեւանն ու բարեկանման, պատրաստ էր անելու հնարավոր խաղաղությունն ու բարիտուրաֆիւրյունը վերականգնելու համար: Հայաստանի այս կեցվածքը ըմբռնումն ունդունվեց Վրացական վերնախավուում, եւ իհմա, Հայաստանի մասին զննահատականներ անելիս, Վրաց քաղաքացիներն ու վերլուծաբաններն ավելի զուսպ են եւ ավելի խորը: Կարենի էր ենթադրել, թե Վարչապետ Իվանիշվիլին երեւանում քաղցրակիսում էր հայ հարեւանին, եթե ասում էր, թե կուտենար, որ Վրաստանն իր արտաքին քաղաքականության մեջ դասեր քաղեր Հայաստանից, որը կարողանում է լավ հարաբերություններ ունենալ թե Ռեւսաստանի, թե Արևմտությի հետ: Սակայն, բարացիորեն վերջերս, Թբիլիսիում անցած մի աստվիսի ժամանակ, Վրաստանի վարչապետը կրկնեց իր այդ տեսակետը, ինչը պարզ խոսում է այն մասին, որ սա դարձել է նոր քաղաքական համոզմունքը:

Կրաստանում սրբող համբարտական քաղաքական պայքարն ուղղված է բռլորովին նոր իրողություններ, որոնց մասին խոսել մեկ տասնյակ տարվա վաղեմության կատեգորիաներով ուղղակի ծիշտ չէ: Ավելի քան քսան տարվա ընթացքում ծեւավորված երկկողմն հարաբերությունների, ինչպես նաև այդ հարաբերություններին ամրապնդող վիրահայության վիճակի եւ հնարավորությունների այսօրվա ուսումնասիրությունը դաշնում է շատ կարեւոր, եթե ուզում ենք տեսնել, թե ինչ ապագա կա այդ համագործակցության ու փոխադրության մասին:

ծակցության համար:

Նախընտրական քաղաքական պայքար Եւ իրական ակնկալիք

Վրաստանում, 2002թ. մարդահամարի տվյալներով (առանց Արբանագիայի եւ Հարավային Օսերիայի), ապրում էր մոտ 250.000 հայ: Իրականում ընդունված է համարել, որ վիրահայերի թիվն այսօր մոտ 320.000 է: Սա այն թիվն է, որը հաճախ շրջանառվում է Կրաստանով հետաքրքրվող քաղաքական եւ դիվանագիտական շրջանակներում: Այսօր հարցը իրականում ոչ թե այս թիվ ավելի մեծ կամ ավելի փոքր լինելը է, այլ վիրահության իրական ներուժի ու նրա հիմնախնդիրների հմացությունը: Որովհետեւ միայն այդպես կարելի է հստակ պատկերացում կազմել մեր երկրող հարաբերություններում դեռևս չօգտագործված եւս մեկ ռեսուլ-

րամասնությունն էր: Այսօր Վրաստանում բնակվող ադրբեջանցիների թիվն ավելի մեծ է: Սակայն հայերը կարող են ջանքեր գործադրել հայուրամյակներով ձեռավորված իրենց պատմական ու նշակութային դեմքը պահպանելու եւ զարգացման նոր երաշխիքներ ստանալու համար: Դուք մի փորձն արդեն կա: 2010թ. վրաց քաղաքական գործիչները վճռականապես դեմ էին Հայ Առաքելական եկեղեցու Վրահայոց թեմը պաշտոնապես ճանաչելու եւ գրանցելու հարցում: Սակայն, այդ տեսակետով փոխվեց, եւ մեր եկեղեցին Վրաստանում ունի պաշտոնական կարգավիճակ: Վրաստանի քաղաքական գործիչները տարրեր մակարդակներում բազմից ասել են, որ կուզենային այսօր կուսակցական վերնախավերում տեսնել հայազգի ավելի շատ թվով գործիչների: Այս գործը բարդանում է այն պատճառով, որ դեռևս չի ավարտվել Վիրահայության լիարժեք ինտեգրման գործընթացը. ինչը կապված է պետական լեզվի լիարժեք ինացության, հասարակական քաղաքական կյանքում պատշաճ մակարդակի դերակատարության, տնտեսական ներուժի եւ բազմաթիվ այլ գործոնների հետ: Եթե նախընտրական ամիսների ընթացքում հայությանը հաջողվի հստակ եւ ընդունելի պահանջներ ձեւակերպել, ապա մեծ չափով կարելի է կանխատեսել, որ գալիք տարիներին կունենա լիարժեք զարգացման ավելի մեծ ռեսուրս: Այստեղ բարդությունն այն է, որ ավանդաբար վիրահայերի կյանքը կազմակերպող, բոլորին հայտնի հայազգի գործիչների կողքին դժվարությամբ են ավելանում նորերը, ովքեր նոյնընտառ աշխատությունների կամ համարական քաղաքական վերնախավերի կողմից: Սրանից հորոտեսական երազացույրուններ անելը միանտություն կիներ, որովհետեւ առնվազն վերջին մեկ հազարամյակի ընթացքում Վրաստանում պատկանելի ներկայություն ապահոված վիրահայերն ավելի վատը չեն, քան մյուս հայ համայնքների մերօրյա ներկայացուցիչները: Այսպիսի լավատեսություն ունեն նաև Վրաստանով հետաքրքրվող մեր շատ մասնագետներ, ովքեր կարծում են, որ հակառակ բոլոր խոչընդոտների ու դժվարությունների, վիրահայությունը նոր պայմաններում կարող է ավելի պատկանելի գործն լինել մեր հարեւան երկրի կյանքում:

Դայաստան-Վրաստան տնտեսական համագործակցության չօգտագործված ներուժը

Վերջին տարիներին Աղբեջանը Վրաստավում մեծացող ներկայություն եւ էական ազդեցություն ունի: Հայտնի է, որ Վրաց-աղբեցանական հարաբերությունները նախազան Սաակաշվիլու օրոք ծեւակերպվել են որպես ռազմավարական-գործընկերություն: Աղբեցանը Վրաստանին արտոնյալ գնով զազ է մաս տակարարում, եւ նման գործարքը որեւէ այլ ծեւով հավասարակշռելու հնարավորությունը չունի: Աղբեցանը կառուցվող երան կարգի խոչքրագույն ներդրողն է: Աղբեցանցիները Թթվիկիում, սեւծովյա առափնյա շրջաններում տարբեր մեծ կառուցյներ շինարարություն են իրականացնում, միաժամանակ մեծացնում իրենց ներկայությունը բանկային համակարգում:

Վարչապետ Իվանիշիկիլու իշխանության առաջին ամիսների դրական միտուններից մեկը այն է, որ Հայաստանի Եւ Ռուսաստանի հետ հարաբերությունները զարգացնելու միջոցուն Աղբեջանի ու Թուրքիայի հետ առկա հարաբերությունները ինչ-որ կերպ հավասարակշռելու ձգուում է առաջացել: Վրաստանուն աշխատող մեր փոքր Եւ միջին գործարարների թիվը բավական պատկառելի է Եւ շարունակում աճել: Սակայն իրողություն է նաև, որ վիրա

Վիրահայությունը ինտեգրման ճանապարհին

Յայ Արաքելական Եկեղեցին ակնկալում է հետ ստանալ արճկազն վեց Եկեղեցի Թրիկի-սիում և Սամցիս-Զավախսերիում, եւ բոլորն են հասկանում, որ այս հարցին ինչ-որ ժամանակ ինչ-որ լուծում պետք է տրվի: Վիրահայոց թեմի արագիորդն այսօն արքեն ուղարկելի է Եկեղեցական:

Առաջարկված այսու արդյան լուրջ ուղղագիր թյուն եւ մեծ ազդեցությունը ունի Վրաստանում: Դասարականական բազարական եւ ճշակութային պատշաճ ազդեցություն ունենալու մասին սկսել են մտածել ակտիվ վիրահայելի նաև միջն ու երիտասարդ սերունդները: Վրացիների եւ հայերի հոգեւոր ու ճշակութային բազմադարյա առանձնահատուկ եւ զգայուն փոխհարթերությունները Դայաստանում եւ Վրաստանում ապրող խնդրով մտահոգ գործիչների համար մոգնունքով մի փաստարկ են, որ խոսում են երկպող հարաբերությունների մասին:

